

Ἐπεδέχθη γὰρ με ἀσυγκράτητον ἐνθουσιασμόν τὸν Στέλιο
—ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ—ὁ Λαὸς τῆς πρωτεύουσας τὸν Ὀλυμπιο
νύκην Κυριακίδη. Καὶ τὸν ἐζητωκραύγαζε ἀπὸ Φαλήρου μέ-
χρις Ἀθηνῶν διὰ τὴν ὠραίαν του νύκην, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν
ὠραίαν του ἀπόφασιν νὰ μὴ παραιμῆναι, ὅπως τόσοι διακρινοί
μενοι Ἕλληνας, εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς
τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ καταθέσῃ τὰς δάφνας τὰς ὁποίας
ἔδρευε. Ἡ ἀπόφασίς του αὕτη σημειώνει καὶ μίαν ἀκόμη νύ-
κην εἰς τὸν πνευματικὸν στίβον τῶν ἰδανικῶν ἀγώνων.

Ἡ ἀπόφασίς ἡ 24-5-46